

Σκέφτομαι...

Προσπαθώ να βάλω τάξη σε σκέψεις και αισθήματα. Κάθομαι στην παλιά καρέκλα. Κοιτώ την άδεια οθόνη. Πατώ τα πλήκτρα του υπολογιστή. Καμιά μελωδία δεν ακολουθεί την άχαρη χορογραφία των δαχτύλων μου. Κανένα θαύμα δεν συντελείται. Κι απόψε αυτοί που κρυσταλλώνουν θα κρυσώσουν. Αυτοί που πεινούν, πεινασμένοι θα μείνουν. Όσοι χρωστούν και αύριο θα χρωστάνε. Οι άνεργοι δεν θα βρουν δουλειά. Δεν θα κλείσουν πληγές, δεν θα γυρίσει πίσω ο χρόνος, ούτε θα επανέλθουν τα περασμένα μεγαλεία αλλοτινών εποχών. Τίποτα δεν θα αλλάξει. Ό,τι κι αν γράψω.

Τον τελευταίο καιρό έχω ακούσει ιστορίες στενάχωρες, έχω μάθει για ανθρώπους που περνάνε δύσκολα, έχω παρακολουθήσει συγκινητικές εικόνες στην τηλεόραση, έχω διαβάσει πάμπολλα άρθρα για την κρίση. Η κρίση άγγιξε τη ζωή μου σε κάθε επίπεδο και την άλλαξε. Άλλαξε την ποιότητά της, τις συνήθειες, την οικονομική μου κατάσταση, τις απαιτήσεις και τις προτεραιότητές μου. Άλλαξε την καθημερινότητά μου και τα δεδομένα της και μαζί όλον τον κόσμο στον οποίο ζούσα. Μα κυρίως άλλαξε εμένα. Την οπτική μου στα πράγματα. Τις αντοχές. Τον τρόπο που αντιμετώπιζα τη ζωή. Με ξύπνησε. Με αφύπνισε. Με έκανε να συνειδητοποιήσω και να αναλάβω τις ευθύνες που μου αναλογούν. Με βελτίωσε θα έλεγα. Με αναβάθμισε.

Πέρα όμως από όσα κέρδισα εγώ από αυτήν την κρίση, υπάρχουν όλα εκείνα που

χάθηκαν... Υπάρχουν εκείνοι που έχασαν και χάνουν. Κι όχι το επιπλέον, το περιττό, μα το απολύτως απαραίτητο. Κι όσο περνάει ο καιρός δεν είναι απλά νούμερα σε στατιστικές. Δεν είναι άγνωστα συμπαθητικά πρόσωπα που ξεχνάς μετά από λίγο, σκουπίζοντας δυο δάκρυα επιφανειακής συγκίνησης. Δεν είναι ηλικιωμένοι από μέρη μακρινά που δεν γνωρίζεις και δεν σε αγγίζει το δράμα τους. Δεν είναι παιδιά κάποιας εξωτικής χώρας που καλά καλά δεν ξέρεις ούτε πού πέφτει. Δεν είναι ξένοι καημοί που στέκεσαι και τους παρακολουθείς σαν ταινία για να γεμίσεις τον χρόνο σου. Είναι γύρω σου. Παντού. Είναι ο γείτονας, ο παππούς, η φίλη, το αγόρι, η παλιά σου κολλητή, ίσως κάποιος από τους γονείς σου ή τα αδέρφια σου, το παιδί σου, κάποιος συμμαθητής του, η γυναίκα σου. Κι είναι τόσο εύκολο να είσαι κάποια στιγμή κι εσύ. Εγώ. Ο καθένας μας.

Πόσο ωραία και αδιάφορα είναι όλα όσα δεν μας αγγίζουν. Αόριστες έννοιες. Μακρινές απειλές. Εμείς είμαστε ασφαλείς μες στο σπιτάκι μας. Σαν τις χελώνες κουβαλούμε όπου κι αν πάμε τον μικρόκοσμό μας, μαζεύουμε χέρια και πόδια και βυθιζόμαστε σε αυτόν. Είμαστε προστατευμένοι. Όλα είναι μακρινά. Μας χωρίζουν από αυτά χιλιόμετρα. Θάλασσες, ωκεανοί, εθνικότητες, θρησκείες, κυβερνήσεις, πολιτεύματα. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση ιδεολογίες, εισοδήματα και καταθέσεις. Μα δεν σκεφτόμαστε στιγμή πόσα μας συνδέουν. Την κοινή μας μοίρα, την προέλευση, τον προορισμό. Την κοινή μας φύση: άνθρωπος...

Όλα αυτά λοιπόν θλιβερές ειδήσεις που σωπαίνουν και μας αφήνουν ήσυχους με το πάτημα ενός κουμπιού στο τηλεκοντρόλ. Εφιάλτες ξένοι, πόνοι αλλωνών. Εμείς είμαστε ασφαλείς, κοιμόμαστε ήσυχoi. Εμείς έχουμε το καβούκι μας. Εμείς είμαστε εντάξει. Εμείς... Ποιοι είμαστε εμείς; Πώς αποσπαστήκαμε από το αρχικό εμείς, το εμείς οι άνθρωποι; Πώς αυτονομηθήκαμε; Πώς τίποτα δεν διαπερνά το καβούκι μας, τίποτα δεν μας αγγίζει, δεν χαλάει την ευτυχία μας, δεν ταραάζει τον ύπνο μας; Τίποτα έξω από τα σύνορα, την πόρτα μας, κάποιες φορές και το σώμα μας... Είναι στιγμές που δεν μας αγγίζει ούτε καν η δυστυχία του σπιτιού μας, ξένος κι ο πόνος των δικών μας. Ο πόνος άλλωστε, αν το σκεφτείς, είναι κατά βάθος μια πολύ προσωπική υπόθεση.

Δεν έχω λύσεις. Μόνο ελπίδα. Πίστη. Πείσμα να τα καταφέρω. Να τα καταφέρουμε όλοι μαζί. Κι αυτό το πληκτρολόγιο. 24 γράμματα για να βρω την άκρη... Εξακόσιες δώδεκα λέξεις σε αυτό το blog. Ένα λεπτό πάνω κάτω που απαιτείται για να διαβάσεις την ψυχή μου. Είναι άραγε αρκετά; Δεν ξέρω μα σου τα χαρίζω απλόχερα... Καληνύχτα...

Χρυσή Μαρούση

Πηγές: koinonikianatoli.wordpress.com -mikrosprofitis